

книга-игра

Николай Николов-Козия

ЧАРОДЕЙ:

Първа среща

Редакция:

Александър Порофиев – Ал Поро

Увод

От тук, на сто крачки над земята, град Амарон изглежда като огромна тава. Тава, от която прелива черна, подпухнала баница. Снегът я бе поукрасил малко, но аз знам - отдолу е изгоряла и горчива. В нея са натъпкани хиляди окаяни люде, обитаващи миризливи къщурки, богаташки дворове, пропаднали бордеи, съмнителни ханове, задушни казарми... Лютив дим се бе сблъскал в битка със снежинките над сламените покриви. Въздухът мирише на всичко, което градският нос иска и не иска да усети. Гъстият въздух едновременно ухае и вонява. Прокрадва се и една особена миризма, усещана само от хората със съвест - онази на изтлели и погубени души.

От високото добре виждам издигащите се над къщите храмове. Оградени с високи огради, те сякаш надменно заявяват, че спасението на споменатите души съвсем не е тяхното призвание. От близката гора изпълзва мътна река, вливаща се в самия град. Сивата лента на реката разрязва баницата през средата, разделяйки града на две. Хвърлям поглед на мизерните къщурки в покрайнините, после и на високите постройки около центъра. Изсумтявам. В крайна сметка и на двете места хората усещат тежестта на грешните си дела и помисли. Вторите просто ги заравят под повече храна и вино.

Гаргойлът, на който съм се подпрял, е разтегнал паст, сякаш в опит да улови танцуващите около нас снежинки. И двамата сме се издокарвали в черно, в очите ни има нещо демонско. Аз обаче съм далеч по-опасен... дори и каменният ми приятел да бе от плът и кръв.

Леден вятър жули лицето и шията ми. Долу мравешките фигурки на гражданите пъплят по калните улички. Неяде подлайва куче. Комини пушат. О, колко съм свикнал с всичко това! Но, когато преди петнадесет години се изтърсих в Амарон, не бях.

Правила на играта

ДНЕВНИК		
ВРЕМЕ	КОДОВИ ДУМИ	ПАРИ

В настоящото приключение няма нищо сложно. Просто следвай инструкциите в текста и отразявай промените в **ДНЕВНИК**. Графите в него са следните:

- ❖ **Кодови думи (КД):** от време на време ще ти се казва да запишеш някоя определена дума в тази графа. Тя ще е указана в скоби ето така: (КД „**пример**”).
- ❖ **Време:** тази графа ще започнеш да попълваш в хода на играта. Когато трябва да прибавиш някаква стойност към текущата, ще ти бъде указано в скоби ето така: (**Време** +1 или +2). Началната стойност е **0**.
- ❖ **Пари:** и тази графа ще започнеш да попълваш в хода на играта. Когато трябва да прибавиш някаква стойност, ще ти бъде указано в скоби ето така: (**Пари** +1 или +2). Началната стойност е **0**.

Сега е време да започнеш приключението от **епизод [1](#)**.

1

Крачех из тесните улици на Амарон и зяпах нагоре като хлапак. Е, такъв си и бях де. Преди седмица навърших осемнадесет и Балтар ми каза, че е време да се омитам от гората.

На тази възраст чародеите трябва да минат едно изпитание сред нормалните хора. (Не се хващайте за думата „нормални“.) На мен ми се падна Амарон – разрастващ се град в западната част на Лийдското кралство. Вече се бе очертал като търговски и духовен център в тази част на страната. Тук кипеше битка между различни секти за религиозен превес и контрол над душите на гражданите. Тъй поне ми каза Балтар тогава.

„Ринан - рече ми още той, - живеј една година в Амарон и, ако оцелееш, се върни.”

И за да направи оцеляването ми по-интересно, ме остави почти без пари.

Една година в град ми се виждаше като песен, след десет, прекарани в сурово чародейско обучение. Ала нещо в сивите балтарови очи подсказваше друго.

Така или иначе, детството сред чародеите бе зад гърба ми. Бях усвоил една камара трикове, друга камара гадории и се бях докоснал до тайнството на занаята. Можех да изострям погледа си, да предусещам опасности, да имитирам животински звуци. И да се бия като дявол. Човек рядко можеше да достигне моите рефлексии, сила и подлост в боя. Ала това не беше кой знае какво, все още. След годината в изгнание, следваше истинското обучение. Как да *бъдеш* чародей.

Пътят ме водеше през бедната част на Амарон. Бе късна пролет, но из подобни места това няма голямо значение. Климатът тук не оказваше влияние на пейзажа. Прецапах през калта между разхвърляните колиби, пробих вълмата пушек и лепкава смрад, и излязох на тесен мост над реката. Дотук добре. Не бях намушкан, нападнат, ограбен.

Отвъд моста започваше читавата част на Амарон. Къщите изглеждаха като правени за хора, а над покривите се открояваха здрави кули. Искях да зърна Амаронския храм - място за поклонение на всички секти. Завършен едва преди две години, славата му вече се носеше из цял Лийд.

Прекосих моста. Да, въздухът тук беше малко по-вкусен. Стомахът ми изкъркори. Трябваше да намеря кръчма и да се подкрепя. Чародейските тела имат нужда по-често да се зареждат.

Обаче, докато навлизах в по-богатата част на града, духът ми нещо не се въздигна от щастие. Да, постройките говореха за някакъв ред и повече парици, ала миризмите преливаха от ухание на слама и печено месце към тежката смрад на тор, на кисело, на пушек. Навсякъде сновяха каруци на търговци, съмнителни групички младежи, мършави и проскубани кучета. Хората не ми правеха вежливо път, а сякаш нарочно искаха да се блъснат в мен. Забързани по делата си монаси присвиваха очи при вида на дългата коса, мургавата кожа и черните ми дрехи.

Аз съм от племето на индарите – южняшки безделници, чергари и чаровни измамници. Общо взето не будя доверие и радост с вида си у всички люде в кралството. С насмешка гледах как монасите - тези богоугодни мъже - запретваха припряно полите на тежките си раса, сякаш краищата им не бяха достатъчно омърляни от уличната мръсотия, и бързаха да отминат. Разминах се и с няколко стражи, но те, въпреки кинжала на кръста ми, благородно решиха да не се занимават с мен.

Целта ми в момента бе да намеря странноприемница, където – срещу жалките монети, с които разполагам – да ми предложат храна и нощувка. После вече идваше трудното, а именно да реша дали оттук нататък да си изкарам прехраната с честен труд, или да приложа уменията си в усилие да отървавам по-богатата част от населението от някои блага. Казано накратко: дали да живея като градски червей, или да се позиционирам в Амарон малко по-добре.

Улицата ме вкарваше право в търговския квартал. Чувал съм, че тук не се радват особено на хора с вид като моя, освен ако видът не е породен от странностите на много богат особняк.

Да продължа ли напред (18) или да заобиколя тази обител на целомъдрени търгаши (28)?

2

Извадих две добре натъпкани кесии и ги плъснах на масата. Петимата монаси жадно впиха очи в тях, но водачът им гледаше мен. Ако сега можех да ползвам чародейския си поглед, щеше сериозно да му прилошее... ама не можех.

Отец Марко кимна към дружките си. Двама се приближиха до масата. Единият извади меч а си, а другият взе кесиите (*ако имам кинжал, взема и него*).

– Носиш ли противоотровата? – попитах, едва сдържайки гнева си.

– Само Той има всички противоотрови на света! – отчето гледаше благоговейно мръсния таван на кръчмата.

Понечих да скоча към него, ала срещу мен звъннаха пет остриета.

– Бог с теб, индарче! – намигна ми Марко и езутите ме изхвърлиха от *Добра поличба*.

Петимата ме изпроводиха с конете си до реката, теглиха ми два шута и ме зарязаха. Докато се освестя, вече се бяха изгубили из уличките.

Вероятно бях най-прецаканият човек в Амарон. Нямах и на кого да се оплача. Докато се въоръжа и се върна в кръчмата, отровата щеше да си е свършила работата. Нямах пукната пара. Не знаех къде се събират негодниците в бели раса, не бях чувал и да имат храм в Амарон. Около мен весели граждани сновяха по делата си.

Черна ярост плъзна из вените ми! Ако ще се мре, *трябваше* да повлека в ада с мен и няколко души. Но знаех ли как да намеря езутите?

С КД „град“ – 29.

Ако нямаш, но имаш КД „гъба” – [19](#).

Без никоя от тези КД – [36](#).

3

Оставих бирата си недопита (по разбираеми причини) и излязох на улицата. Запремижах срещу слънцето, отбелязвайки с безпокойство, че не мога да настроя очите си да не бъдат заслепявани. Преместих се зад близкия ъгъл и изчаках дрехите ми да се слоят с потъмнялата зидария.

Ханджията излезе след десетина минути. За миг сякаш се зачуди на дясно ли да поеме, на ляво ли, после смело закрачи в противоположна на мен посока. Излязох от укритието си и го последвах както змия набелязаната мишка.

След втората пресечка връз главата ми се стовари корава тояга ([50](#)).

4

След завоя се наложи да спра. Същото направиха и петимата едри езути пред мен. Един-двама се подпираха на лопати. Лицата им излъчваха толкова жизнерадостност, колкото струеше и от лопатите.

– Ъъ, мир вам? – пробвах.

Белите раса не се трогнаха. Огънят от факлата се отразяваше в гневните им очи. Напрежението придоби плътността на таванните трегери.

Бягам назад и се шмугвам в малкия тъмен коридор ([24](#)).

Хуквам обратно и се крия нейде извън подземие то ([34](#)).

С боен вик се връзвам в езутите ([44](#)).

5

Мотаех се из улиците в трескаво мислене. Не ми отне много време да осъзная, че има само един начин да се сдобия с толкова пари за няколко часа. Така или инак си знаех, че скоро след пристигането ми в Амарон, ще се

стигне до там. Вече бях започнал крадешком да оглеждам околните къщи, входовете на хановете, багажа на минувачите.

Къде да фокусирам уменията си за придобиване на чуждото?

Ще дебна около кръчмите наоколо за клатушкаци се жертви (43, *но ако е записана КД „сянка“, това не е опция вече*).

Ще пробвам късмета си в центъра – къщи, минувачи, каквото дойде (53).

Ще играя на едро и ще тараша търговския квартал (37).

6

Кимнах в знак на съгласие. Отчето доволно кимна и постави предмета на масата. Ясно е, че в кръчмите на Амарон сервираха вино срещу монети и не приемаха странни фигурки. Зачудих се на мен за какъв дявол ми е, ама вече бях приел. (*В по-късен етап от живота си разбрах, че фигурката само тежи и далеч не е златна.*)

След малко фигурката и парите от масата официално преминаха в джобовете ми. Монахът ми пожела „Бог да е с теб“ с тон, казващ по-скоро „Бог да те убие“ и се отправи към кръчмарския тезгях на избата. Реших, че е настъпил идеалният момент да се омитам от тук.

(Пари +1)

Върнах се на приземния етаж и се зачудих дали да не проверя какво има на втория (22, *но ако е записана КД „кесия“, не мога да сторя това*) или направо да напусна къщата (46).

7

Хукнах след Марко, а зад мен отекнаха виковете на другите езути. Влетях в тунела и профучах покрай първите факли. Марко спринтираше със сериозно темпо.

Тези отзад изоставаха, ала предприеха друга тактика. Около мен заваляха оръдия на труда. Една лопата ме препъна подло... после нещо друго ме прасна през главата (50).

8

Да отбягваш ножове с голи ръце не е особено лесно. Ако бях пълноценен чародей, тримата щяха да проклинат (за кратко) срещата си с мен, ала отровата вземаше своето.

Свалих първия... вторият се опита да ме ръгне ниско... отскочих... Дръжката на третия нож намери слепоочието ми и всичко избухна в черни звезди (50).

9

– Божи дела – вдигнах пръст аз – ми попречиха да събера необходимата сума, но, ако ми обясните за какво са ви, мисля, че...

– Не, не, не... не така, скъпо момче – размаха пръст Марко, – играта не се играе така.

Врълетяха ме и някой успя да ме цапардоса по главата (50).

10

Пазарът беше прашен, шумен и доста миризлив. И за трите дейно спомагаха всички присъстващи – търговци, купувачи, стражи, коне, магарета, кокошки и овце. Пернах леко едно непредпазливо хлапе-джебчия и му се озъбих в нещо като усмивка. Това го накара бързо да се скрие в тълпата.

– Той не е наясно, че това е зло – стресна ме детски глас.

Пред мен гордо се бе изправило момче на около седем години и ме гледаше предизвикателно. Косата му се спускаше в смешен безпорядък до раменете. На едната му буза имаше мацнато сивкаво петно.

– А – отвърнах, – баш си знае той...

Малкият се намръщи и изписка:

– Ако биеш, Бог ще набие тебе! Или някой негов човек.

Хареса ми тоя наперен малчуган.

– Има значение кой ще е първи, малкия – намигнах му.

Към нас се приближи жилест мъж и ме погледна накриво.

– Хайде, Янис – подкани той детето, – време е да тръгваме!

Момчето ми се изплези и хукна след баща си. Вдигнах рамене и се присетих да проверя все пак кесията си. Докато бърбрех с хлапака, можеха да ме обераат десет пъти.

Всичко бе наред, но все пак побързах да се махна от тук ([20](#)).

11

Огънят от факлата ми несигурно избутваше мрака, докато пристъпвах напред по тунела. Тук имаше място колкото да се разминат двама души, спазващи строга диета. Как се разминават монасите, не бе ясно. Миришеше на пръст и пушек, но се долавяше и някакво зловоние на гнилоч. От душите на езутите е, реших накрая.

Изведнъж факлата ми припращя от въздушното течение... и се озовах в голямо помещение, осветено от десетки маслени лампи. Доста копаене и дълбане бе хвърлено тук.

С двете КД „десет” и „сто” – [31](#).

При наличието на една от тях – [49](#).

Нито една – [21](#).

12

Минах през охранителите като ладия между дънери. Никой нищо не ми каза, единият само повдигна вежда. На много места смятат, че индарите или имат дупки в джобовете, или спят в златни чаршафи.

Уличната глъчка внезапно секна. Озовах се в красив коридор, осветен от лампи с благоуханни масла.

Скъпият килим под нозете ми водеше към извито стълбище за втория етаж. В горния му край се извисяваше братовчед на момчетата отвън. На колана му висеше трикилограмова бухалчица. В тоя момент покрай него се шумгна ухилен господин, обличащ в движение скъп кашмирен елек. Той слезе по стълбите набързо и като се размина с мен, ми смигна свойски. Аз също затворих клепач веднъж-дваж, с подходящата доза съзаклятничество.

Вдясно от мен започваха други стълби – стръмни и водещи надолу. От там пък изскочиха двама мъже. Единият бе суховат монах, загърнат в бяло расо, другият – едър, мустакат дядо, с вид на търговец.

– Никакъв късмет, никакъв! – промърмори възрастният, едно опъна мустака си и за малко да мине през мен.

– Бог *избира* късметлиите по заслугите, братко – поучително натърти отчето и го последва през вратата към улицата.

Реших, че мога да сторя три неща:

Поемам по стълбите нагоре (22), слизам по стъпалата надолу (32), или излизам от къщата и се заемам с улични грабежи (23).

13

Излязох отново на светлата улица. Запремижах срещу слънцето, отбелязвайки с безпокойство, че не мога да настроя очите си да не бъдат заслепявани. Озърнах се наляво-надясно, с убеждението, че трябва да тръгна нанякъде все пак.

Висока фигура, издокарана в черно, бързо мина покрай мен. Обзе ме чувството, че човекът ми е познат... после усетих друго. В шепата ми се гушеше бележка. Още една. Хвърлих поглед към улицата, но там си щъкаха само обичайните невисоки и нечерни фигури. Разтворих грубата хартия.

Отровата действа.

Не се бави, а събирай парите.

Стиснах зъби. Явно нямах кой знае какъв избор (5).

14

Полегнах зад едно хълмче, близо до изхода и зачаках. Нямах какво друго да правя и затова зяпах как слънцето постепенно почервява и се скрива зад гората.

По едно време от тунела се изтърколи огромно кръгло расо и се заклатушка в посока на града. Напрегнах очи – да, расото не се движеше само. Към него имаше прикрепена малка бузеста глава, дебели ръце и къси крака. Шишкото езут с пухтене се изкачи по утъпкания от каруците път и бавно се насочи към цивилизованите места. Мислите му сигурно бяха завладени от печени прасенца и благословено вино.

С няколко шамара избих всичко това от главата му. Дебелият езут бързичко изпя, че главният тунел води до широко подземие, след което изкопните работи продължават. Малкия коридор стигал пак там, ама го ползвали висши монаси, за да се избягват каруците и прахоляка по големия подземен път.

(КД „сто”)

Благодарих, пожелах му „лека нощ” (понеже щеше да поспи малко) и се върнах обратно. Бързичко се свлякох в дола и прибягах по големия коридор. Снабдих се с факла и се мушнах в мрачното тунелче. Определено беше по-добре да срещна един-двама белодрешковци тук, отколкото да се сблъскам с дузина яки работяги наред главния подземен път ([11](#)).

15

Приближих се бавно към седналия.

– Привет – поздравих така, сякаш ми беше навик да го правя.

Онзи ме изгледа изотдолу. Видът му твърдеше, че е човек, който често търгува с чужди вещи, още преди те да са сменили собственика си.

– Трябват ми хора – казах тихо. – Мъже. Занимават се с откупи, нали знаеш – отвличат, тровят... такива работи.

Човекът кимна. Мърлявият му перчем също помахна в съгласие.

– Излез от тук и поеми наляво. – Гласът му стържеше, сякаш човекът бе ял пясък. – След това завий в първата тясна пресечка. Ще видиш по стените нарисувани стрелки – следвай ги.

– Докога? – вмъкнах се в очерталия се монолог.

– Не за дълго – махна с ръка той. – Ще срещнеш мои приятели, те знаят точно кого търсиш. Кажим им, че те праща Звънкия.

– Звънкия?

– Нали знаеш как правят монетите – ухили се оня. Кафявите му зъби не показваха потенциал за особена звънливост.

Мога да послушам мъжа (25) или напротив – да не го послушам (35).

16

– Съжалявам, отче – изрекох с дълбока тъга, – но колекционирам единствено монети.

Опонентът ми стисна устни в знак на презрение и ядно хвърли парите на масата.

След малко всички монети официално преминаха в моята кесия. Монахът ми пожела „Бог да е с теб” с тон, казващ по-скоро „Бог да те убие” и се отправи към кръчмарския тезгях на избата. Реших, че е настъпил идеалният момент да се омита от тук.

(Пари +2)

Върнах се на приземния етаж и се зачудих дали да не проверя какво има на втория (22, но ако е записана КД „кесия”, не мога да сторя това) или направо да напусна къщата (46).

17

Бързичко се свлякох в дола и прибяхах по големия коридор. Снабдих се с факла и се мушнах в тъмното тунелче (11).

18

Блещех се срещу красивите къщи, между които ме водеше улицата, и примижах от яркото слънце, щом насочвах зора си към високите им покриви. Тогава все още не се бях научил да надушвам стражите отдалеч.

Изтъпанчиха се пред мен, с някаква особена тържественост, подрънквайки с оръжия. Петима яки представители на закона. Чувал бях, че амаронските стражи доста често, освен закона, защитаваха и собствените си интереси.

– Я! – възкликна един от тях. – Кой е поел тъдява по търговски дела?

Този май беше водачът, понеже другите се изхилиха така, все едно е разказал виц за трезвени докери. Той повдигна вежди, почеса се едновременно по корема и тила и подметна заядливо:

– Накъде така, индарче?

Балтар все пак ми каза някои неща на изпроводяк. Никога да не влизам в бой с повече от трима души. И никога със стражи – имали били способността да се умножават мълниеносно, а появата на трупове не обясняват, защото могат да ги метнат в реката.

Можех да кажа, че търся хан, за да отседна (48), или пък - че съм поел към пазара (38).

19

Хрумна ми, че човек с толкова разнообразни контакти като Бела, може да поназнайва нещо за езутите. Цъфнах под нейната стая – в уличката, която ползвах за бягство наскоро. Повъртях се малко долу и реших, че по-прецакан няма как да стана. Започнах да мятам камъчета по прозореца ѝ. Имах късмет.

(Време +1)

След като изслушах гневна тирада, че не сме на етап „да си викаме под прозорците“, все пак получих информация къде да ги търся тия езути. Знаело се, че копаели нещо голямо в западния край на града. Наемали работници, майстори зидари, каруци, изкупували инструменти.

– Вече си ми любимка! – подвикнах през рамо за последно и изчезнах в уличката. Ако Бела знаеше, че съм чародей, щеше да оцени комплимента.

Мисля, че ме харесваше.

Нямах нищо друго под ръка, освен тревожната информация за отровата в тялото ми. Затова реших да извърша поредната си глупост в Амарон – да се промъкна при езутите (56).

20

Онзи, дето повечето хора му викаха Бог, най-накрая бе решил да изпреди пред мен читав хан. Името му – *Спящият петел* – не казваше много неща и това ми хареса.

Набързо се спазарих със съдържателя и се тръшнах пред масичка в дъното. Черните ми дрехи добре пасваха на сумрака в ъгъла. Стоях встрани от светлината, нахлуваща от прозорците. Най-много ми хареса, че цената за храна и ношувка не навяваше мисли за превръщането ми в просяк. Надвесих се над сервираната храна и стръвно задъвках. Бирата хич не беше лоша.

По това време нямаше много посетители. До тезгяха се клатеха двама, дето все още не бяха решили дали са приятели или не. По всяка вероятност, появата на сметката щеше се превърне в необходимия за това повод.

Хвърлих поглед към току-що влезлия закачулен тип, отбелязах, че не е страж и продължих да ям. Оня се плъзна покрай мен, изръмжа нещо към кръчмаря и излезе обратно през вратата.

Надигнах дървената чаша и след глътката се почувствах добре. Обърсах с ръкав уста и натъпках в нея последните хапки. В главата ми подскачаше идеята дали да не си взема още една бира. Тогава нещо ми стана.

Не ми прилоша, не. Почувствах се така, все едно някой ми е свитнал шамар и не мога да му отвърна. Все едно вселената изведнъж забави ход около мен ... и така си и остана. *Нещо се случи* със способностите ми.

Не чувах звуците ясно както преди, зрението ми стана *нормално*, по гръбнака ми не пробягваха тръпките на чародейския усет за околното пространство. В този момент видях бележката на масата.

Бавно протегнах ръка към нея, сякаш се боях, че пръстите, които ще я разгънат, не са моите.

Наздраве!

Шоку-що изпи отрова, която ще те прати в ада до утре.

(продължи на [30](#))

21

В залата бяха струпани кирки, лопати, камъняк, глина, макари с тел, десетки дъски и трупи. В дясно и ляво тъмнееха отворите на два широки тунела. Но погледът ми бе привлечен най-вече от тримата езути в средата на помещението. Познах ги дори и на несигурната светлина на лампите. Бяха от шайката, обрала ме в *Добра поличба*. Мечовете им бяха подпрени на скалната стена, далеч от тях.

Те се облещиха срещу мен. Ухилих се гадничко и придърпах една лопата.

– Идвам с мир – рекох ([41](#)).

22

Нямаше как да мина покрай охранителя, без той да се помести. Плъзнах поглед към бухалката на кръста му.

– Пари имаш ли? – изгъгна оня.

Повдигнах кесията, стараяйки се да изглежда тежка в ръката ми.

– Остави я тук – нареди той.

Вдигнах вежди възмутено.

– На излизане ще вземеш рестото... ако има.

Стана ми ясно, че той съвсем не е толкова тъп, колкото изглежда. Макар точно в *тази* кесия да нямаше много пари, сумата не бе нещо, от което можех да се лиша с лека ръка.

Мога да я оставя при него, както пожела (42) или да се въртна крайно възмутен и да слеза обратно на първия етаж (*запиши КД „кесия“*). При това положение мога да слеза по стъпалата надолу към подземие (32, *но ако има записана КД „маса“, това вече не е опция*), или да изляза от къщата и да се заема с улични грабежи (23).

23

Върнах се към плана, който си бях изготвил отначало. Не че беше някакъв велик план. Дебнех разни подпийнали люде и след много кратка разправия, прибирах кесиите им. Простих само на един, понеже беше победен и от мен. Разделихме се почти като братя.

(При наличието на КД „камък“ – Пари +1)

(Без тази КД – Пари +2)

Скоро реших, че не трябва повече да насилвам късмета си и се чухих от квартала. Беше минало време и трябваше да намеря своеобразната арена на последната сцена – хан *Добра поличба* (33).

24

Ококорих се, все едно зад тях има нещо крайно интересно. Не се хванаха. Свих рамене и се хвърлих назад по тунела. Почти развих старата си чародейска скорост. Виковете им отекнаха зад мен, ала аз бързо се шумгнах в малкия коридор. Ония ме подминаха с пухтене и крясъци и излязоха да ме дирят навън. Обърнах се към мрака на тунелчето (11).

25

– Звънкия? – питах пак за всеки случай.

– Звънкия! – гордо изхриптя онзи.

След десетина минути вече следвах издраскани с въглен стрелки из тесните лабиринтови улички на Амарон. Насам-натам, насам-натам...

– Здравсти!

Тримата мъже пред мен сякаш бяха от една театрална трупа с типа от кръчмата. Дрехи, перчеми, мърлявост. Но пък стискаха къси ножове.

– Звънкия? – попита благо единият.

– Звънкия – потвърдих през зъби и стиснах юмруци.

Те пристъпиха към мен. Усмиваха се. И как не – аз бях от тъпаците, хванали се на въдицата. Това, че очевидно не бях богаташ, хич не ги притесняваше. Все нещо в мен щеше да звънка.

При наличието на КД „камък” – [8](#). Без нея – [45](#).

26

Оставих отчето да си допива сам и се настаних на удобна маса, гледаща към вратата на кръчмата. Не мина много време, вратата се тресна и в помещението се изсипа божествена групичка.

Шестима, облечени в бели раса, с добре охранени шии. Монашеските им подстрижки смешно контрастираха на фигурите им, подхождащи повече на дървосекачи. Не особено тематични бяха и ножниците с мечове, които държаха в ръце.

Предводителят им – як мъж с остри черти на лицето и интелигентни очи – погледна навъсено кръчмаря и посочи отчето до плота.

– Кое от „да сме само ние” не разбра?

Мустакатият сбърчи чело и невъзмутимо отвърна:

– Ами, де да го знам, че не е от ваш’те, глей го – в расо е, пие...

След минута самотният монах безцеремонно бе прогонен от кръчмата. Ясно е, че аз влизах в графата „ние”.

– Здравей – каза набитото отче, но не ми прозвуча като поздрав. – Аз съм отец Марко, водач на богобоязливите монаси от сектата на пророк Езут.

– Браво – похвалих го.

Онзи се намръщи, но продължи в същия дух:

– Божии дела ни накараха да поискаме дребна сума назаем от теб. –

Марко си позволи тънка усмивка. – Носиш ли я?

*Ако **Пари** е 4 или повече – 2. Ако е по-малко от 4 точки – 9.*

27

Обърнах се към троицата и хвърлих поглед към мечовете им. Езутите също насочиха взор натам. Ухилих се гадничко и придърпах една лопата.

– Идвам с мир – рекох (41).

28

Улицата постепенно се разшири, къщите се отдръпнаха, а човешкият поток се сгъсти. Покрай мен често трополяха каруци, пълни с разнообразни стоки. Усетих, че след малко ще се озова на амаронския пазар (10).

29

Отец Врено ми бе споменал, че езутите градят нещо голямо в западната част на града. Нямах нищо друго под ръка, освен тревожната информация за отровата в тялото ми. Затова реших да извърша поредната си глупост в Амарон – да се промъкна при тези благи монаси (56).

30

Повдигнах глава и се заозъртах из кръчмата. Пиянките се пребъркваха един друг за пари, а ханджията май се чудеше как така индар умее да чете.

*Засега си в нашите ръце. Ако не ни предадеш сто сребърника до
залез слънце, ще те оставим в Божиите.*

*Противоотровата те чака в хан **Добра** поличба.*

ЕЛА С ПАРИШЕ.

Машинално пъгнах бележката в джоба. Сърцето ми биеше ускорено. Кръчмарят вече не се интересуваше от мен, а двамата на тезгяха скоро щяха да се превърнат в *двамата под* тезгяха.

Усещах, че чародейските ми способности са се свили някъде и упорито не искат да се покажат, а тяхното място във вените ми бе заела отровата. Чувствах се като обикновен човек с леко стомашно неразположение. Това не беше добре, ама никак!

Чувал бях, че амаронските бандити често отвличат хора за откуп. Явно са се изхитрили и да ги тровят за същото. Вярвах или не на бележката, някой ме бе набелязал. Това хич не ми харесваше и трябваше да сторя нещо по въпроса. Например, да намеря негодниците и да им сторя нещо, за които разправят, че и Бог не прощава.

Какво трябва да сторя сега?

Пробвам да подгоня виновниците (40).

Да се опитам да събера парите за откупа (5).

Ще потърся веднага посочения хан *Добра поличба* (54).

31

В залата бяха струпани кирки, лопати, камъняк, глина, макари с тел, десетки дъски и трупи. Вдясно и вляво тъмнееха отворите на два широки тунела. Но погледът ми бе привлечен най-вече от десетината езути.

Белите им раса изплюсяха, когато всички се обърнаха към мен. На фона на трептящата светлина на факлите различих в ръцете им тояги, лопати и лостове. В моите не се различаваха подобни вещи.

Ако езутите знаеха, че съм чародей, щяха да се замислят дали да ме нападат. Ако аз *се чувствах* чародей, може би щях да окървавя доста бели раса. Но нищо от това не бе налице в момента. Затова още в началото на схватката нещо ме прасна през главата и... (50)

Слязох предпазливо по каменните стъпала надолу и бутнах двукрилата врата. Влязох в обширна изба, въздухът в която бе сгъстен от дима на свещи и лампи. Глъчката чак сега ме удари в ушите и с горчивина се сетих, че чародейството ми е смъртно ранено.

Широкото помещение побираше дълъг тезгях и няколко големи кръгли маси. Зяпнах. На масите се играеха карти и зарове, търкаляха се монети и предмети от благородни метали. Навсякъде се бяха скупчили мъже с най-разнородни облекла, от разнообразни прослойки и обществени кръгове. Те се смееха, подвикваха, вайкаха се и се караха. За да не се стигне до нещо по-сериозно, се грижеха няколко – също толкова двукрили, колкото вратата – охранители. Бях чувал за мазета, в които се организират залагания, но това място надхвърляше представата ми за задушна изба, натъпкана с пропаднали типове.

Стана ми ясно, че точно тук грабеж не мога да осъществя. Ала поназнайвах това-онова за игрите. Преди да загубя чародейския си усет, можех доста тънко да мамя на зарове, ала сега той номер нямаше да мине. Виж, картите ми идваха отвътре.

Имах *много малко* пари, ала достатъчно за първоначален залог. Да остана ли да се пробвам на карти ([52](#)) или да се върна обратно на горния етаж? Там мога да поема по стълбите нагоре ([22](#), *но ако е записана КД „кесия”, не мога да сторя това*) или да изляза от къщата и да се заема с улични грабежи ([23](#)).

Добра поличба. Перфектното име на място за доставка на откуп.

Отворих вратата със свирепа физиономия, докато из главата ми се търкаляше въпросът дали гадовете ще ми дадат противоотровата. Вътре не беше особено светло, може би заради твърдото решение на кръчмаря да не

отваря прозорците. Или понеже някой му е казал да не го прави, прошепна ми едно гласче. Изнервено гласче, което определено не бе приятел на чародея.

Няколко свещи в буркани все пак осветяваха интериора, съставен от шест-седем маси – всичките празни. Питях се дали това е случайно, понеже амаронци не се славеха като заклети трезвеници. На широкия плот едър монах в изтъркано и прашно расо кротко пийваше нещо от голяма чаша. От другата страна на плота мустакатият кръчмар го гледаше навъсено.

Приближих се и поръчах бира.

– И да е хладна, ей – подхвърлих, колкото да се отбележа като клиент.

– Такава ще е, *кralю!* – изръмжа съдържателят и ми тръсна чаша пяна под носа.

Поставих монета на плота с надеждата да е по-малко от цената и понечих да се оттегля на маса в дъното. В този момент отчето се обърна към мен и вдигна чашата си за наздравица. Лицето му – голобрадо и бузесто – издаваше някаква меланхолия, но очите бяха доста живи.

Да разменя ли някоя дума с него (47) или да го оставя и да си чакам срещата (26)?

34

Ококорих се, все едно зад тях има нещо крайно интересно. Не се хванаха. Свих рамене и се хвърлих назад по тунела. Почти развих старата си чародейска скорост. Виковете им отекнаха зад мен, ала аз бързо изхвърчах под открито небе. Те бързо приближаваха изхода и реших да потичам още малко в красивия здрач.

След десетминутно дебнене из сумрака на потъмнелите хълмове, монасите решиха, че съм офейкал и поеха към града. Аз също предпочитах светлината на някоя кръчма, отразяваща се в кана вино, но се сетих, че няма какво да платя целия този лукс. А вероятно скоро не ще мога да изпия каквато и да е кана, ‘щото – нали – умрелите не пият.

(КД „десет”)

В главата ми се избистриха две продължения на сцената:

Да изчакам отвън някой езут да излезе и да „побеседвам“ с него, относно тайните на тунелите (14).

Да не губя повече време, а да вляза пак в тунела и благоразумно да поема по малкия коридор (17).

35

– Ама, разбира се! – кимнах отривисто. – Точно тъй ще сторя: наляво, пресечка, стрелки, приятели, Звънкия...

Мърморейки така се отдалечих от мъжа. Нямах време да се вода по съветите на съмнителни типове като този (13).

36

Тръгнах по улиците с намерението да издебна първия езут, изпречил ми се на пътя, и да си „поговоря“ с него. За нещастие, преди това аз се изпречих на някого. Зад един ъгъл ме застигна тежка сопа и... (50)

37

Беден, млад индар, кръстосващ широките улици на Търговския квартал, не е най-благата гледка за градската стража. Лепнаха ми се двама и скоро стана ясно, че или ще проведем задушевен разговор, или трябва да се махам от тука. Не ми се говореше, затова се примирих с факта, че тук крадците трябва да летят над покривите или да са приятели с някой висш блюстител на закона.

(Време +1)

Оставах ми все пак два варианта (5).

38

– Пазара значи... – Очите на стража ме изучаваха насмешливо и презрително едновременно.

Спрях порива си да контрирам с нещо наистина тъпо и само кимнах. Оня разпери ръце, огледа колегите си и рече:

– Е, малко си се объркал, индарче! За да стигнеш до пазара, трябва да се върнеш и да заобиколиш квартала.

И ме погледна в стил „обирай си крушите”. Обрах ги, какво да правя.

Върнах се назад по улицата (28).

39

Със сигурност щях да стигна до тайнствения строеж на езутите и там да преживея велико приключение, ако иззад един рид не бе изскочила едра фигура, загърната в черно наметало.

– Ти?!

Качулката кимна.

– Изпий това, Ринан – нареди мъжът и ми подаде малко шишенце с бистра течност. – След това ме последвай, за да поговорим за грешките ти.

Край

40

Почесах се по ухото и започнах да обмислям ситуацията. В това време в кръчмата влезе дребен мъж с опърпания вид на скитник. Той се настани на маса до вратата и поръча вино. Хвърли бегъл поглед към мен, ала явно нещо не му харесах, понеже бързо отмести очи към кръчмаря.

(Време +1)

И така: откъде да започна отмъстителния си поход срещу отровителите?

Мога да поразпитам ханджията какви люде се навъртат тук (55).

Или да поговоря с току-що пристигналия мъж (15).

41

Подпрях се тежко на лопатата. От устата ми капеше кръв. Някъде наоколо се търкаляше един от зъбите ми. Тримата езути също се търкаляха. Вече бяха спрели да пицят. Дадох ми сериозен отпор, сякаш не Бог, а Дявола бе обладал душите им. Не знаеха, че аз се спогаждам повече с втория.

Погледът ми падна върху оръжията им. Там, до протърканите ножници, лежах двете кесии с монети, които негодниците ми бяха отнели в *Добра поличба*. Прибрах ги. Все пак – честно си ги бях изкарал. Противоотрова не намерих.

От десния тунел се разнесоха приглушени викове и разбрах, че трябва да изчезвам. Грабнах един меч и се гмурнах в срещуположния коридор.

Потичах дълго, но в крайна сметка се измъкнах (57).

42

– Минавай – разреши онзи, след като прибра кесията ми. – Последната врата вляво.

Някак си успях да мина между мускулите му и стената и се озовах в коридор с по три врати от всяка страна. Дебелият килим заглушаваше стъпките ми. Всяка врата беше боядисана в различен цвят. На мен ми се падна червена.

– Влизай, влизай! – подкани ме меден глас отвътре.

Влязох.

Първото, което видях, бе леглото. Може би, защото заемаше половината стая, а може и да бе заради полуголата млада жена върху него. Някои неща у мен взеха да се понадигат и сред тях съвсем не беше чувството ми за срам. Успях да затворя вратата, след нея и устата си.

– Ей! – въздигна глас момичето. – Не очаквах теб!

Гласът ѝ бе изгубил медения отенък.

– Никна, където не ме сеят – заявих бодро.

Тя се намръщи и отметна с изящна длан лъскавата си коса. Бе красива, по онзи начин, който кара мъжете много бързо да се разделят с парите си.

– О, скъпи – тя така запърха с мигли, че усетих раздвижването на въздуха. – Не ми приличаш на клиент, повече мязаш на...

Кимнах. Настъпи неловко мълчание, през което се сетих, че парите събира оня хрисим човечец на стълбите. Питях се дали сега е момента, в който красавицата се разкрещява и още - колко крачки са от прозореца до улицата.

– Виж – въздъхна тя, – в Амарон има място за всички... – погледна ме с черните си очи – ... красиви хора. След малко ще дойде един местен търговец. Редовен клиент с редовни пари, но и с, хм, редовно гадни желания. Бих желала това да му е последното идване при мен. Той плаща отвън, но има поне още една кесия в себе си. Стана ли ти ясно?

Стана ми ясно. Не си падах по истории от типа „рицар спасява красива дама“, но пък няхах нищо против „нуждаещ се придобива кесията на богат мерзавец“.

След четвърт час се смъкнах ловко от прозореца, услужливо водещ към празна уличка. Горе оставих възрастен господин, яко нацапал гащите, и млада дама, дълбоко разстроена от наглия набег на непознат бандит.

Тя ми даде да разбере, че мога да разчитам на нея и за в бъдеще, само да не е за същото. Каза си и името - Бела. Не вярвах да е истинското, ама и това ме устройваше.

(КД „гъба“ / Пари +2 / Време +1)

Може би сега трябваше да предприема грабежи из улиците (**23**, само ако **Пари** е по-малко от 4 точки и/или няма записана **КД „сянка“**). Или пък да сметна, че вече трябва да потърся своеобразната арена на последната сцена – хан *Добра поличба* (**33**).

Тъмните дрехи добре ме прикриваха в сенките на уличките. Избирах кръчма, чаках някой с по-прилични дрехи да излезе (един го пипнах още преди да влезе) и културно го отгървавах от кесията му.

(Време +1 / Пари +1 / КД „сянка“)

Ако трябва да опиша ситуацията от моята гледна точка – крадах всъщност от кръчмарите. Така за час-два се сдобих с прилична сума пари, макар и да не бяха достатъчно (5).

44

Ако езутите знаеха, че съм чародей, щяха да се замислят дали да ме нападат. Ако аз *се чувствах* чародей, както преди, може би щях да окървавя доста бели раса. Но нищо от това не беше налице в момента. Затова още в началото на схватката нещо ме прасна през главата и... (50)

45

Кинжалът ми хич не им хареса. После развоят на нещата им хареса още по-малко. Ако бях пълноценен чародей, нямаше да им оставя много време за чувства, но отровата вземаше своето.

След кратки крясъци, равносметката бе следната: един труп, един оплакващ рязкото намаляване на личния си брой пръсти и един избягал. Побързах да изчезна от мръсната уличка.

(Време +1)

Знаех, че няма смисъл, ала все пак се върнах в кръчмата. Звънкия го нямаше никакъв. Успокоих кръвта си и реших, че повече такива глупости няма да правя (13).

46

Улицата ме посрещна с прашната си глъчка и шарени минувачи. Слънцето неумолимо се бе придвижило по небосклона.

Дали да си пробвам късмета с улични грабежи, според първоначалния ми план (23), или беше време да потърся своеобразната арена на последната сцена – хан *Добра поличба* (33).

47

Ударих чашата си в неговата. Усетих аромат на вино.

– Наздраве – кимнах – за ранобудните пиячи.

– Бог ни е дал виното, него не можем го съди! – провикна се отчето. –

Как ти викат?

– Ринан.

– Врено – представи се и той.

Пихме за имената. Реших да го подпитам дали е чул да се навърта тука някаква банда, занимаваща се с откупи.

– Туй – рече Врено – не е богоугодно дело, ама... (*уригване*)... подочувам, че новите монаси в Амарон честичко загърбват Божиите дела.

– Кои са те?

– Е, как – ония с белите раса, езутите. – Отчето примлясна при вида на невинно глупавата ми физиономия. – Сektата на пророк Езут? Май си новичък в града... Добре. Дойдоха значи преди време тия езути, постлаха си добре в града, вербуват и монаси от други общности. Някои се поддават – богатата е сектата, бели са им расата... Виж, душите... Ама там Бог прозира само! Аз не се блазня от обещанията им, лъжовни ми се виждат. От сектата на пророк Ториан съм, ама искам да се преместя при баядите. Само дето още не са дошли в Амарон. Скъпичко си е да служиш на Бог тука, дааа...

Вдигнах ръка, за да спра потока думи.

– Ами тия езути с какви тъмни дела се занимават?

– А – махна с ръка Врено, – не съм им светил, ама дочух, че копаят нещо в западния край на града. Наемат работници, майстори зидари, каруци, инструменти купуват... Откъде пари – не знам! Иначе е хубаво, че повече секти идват насам. Затвърждаваме Божието слово, един вид...

– Отче – прекъснах го грубо, – всичките секти приказват различни неща, а Бог е един, нали така?

Врено понечи да каже нещо, после кимна замислено и се обърна към виното си.

(КД „град“)

Сметнах, че разговорът е приключил (26).

48

– Хан търсиш, значи... – Очите на стража ме изучаваха едновременно насмешливо и презрително.

Спрях порива си да контрирам с нещо наистина тъпо и само кимнах. Оня разпери ръце, огледа колегите си и рече:

– Май търговийката ти се отдава, щом имаш парици за нашите ханове. Браво, браво!

За малко да изръкопляскам. Стражите като че се бяха подредили в кръг около мен.

– Ти хан си търси – изръмжа водачът им. – Но кинжалът ти остава при нас.

Вдигнах вежди при тази наглост.

– Хайде, хайде – подкани ме онзи, – като си тръгваш от квартала, ни потърси, за да си го вземеш.

Никой от тях не се притесни да се разсмее след тези думи. Стиснах зъби, предадох оръжието си и ги подминах. Гадна пасмина.

(КД „камък“)

Така или иначе, стражът беше прав за едно – кръчмите и странноприемниците в търговския квартал не бяха по джоба ми. Пообиколих тук-таме и се ометох от селенията на богатите (28).

49

В залата бяха струпани кирки, лопати, камъняк, глина, макари с тел, десетки дъски и трупи. Вдясно и вляво тъмнееха отворите на два широки тунела. Но погледът ми бе привлечен най-вече от белеещите се в средата на залата езути. Отец Марко и трима от квадратните монаси, които ме обраха в *Добра поличба*. Мечовете им бяха подпрени на скалната стена, на няколко метра от тях.

Марко се оказа най-съобразителен. Подскочи към десния тунел и с все сили побягна. Расото очевидно не му пречеше.

Да хукна ли след него (7) или да обърна внимание на тримата му другари (27)?

50

Свестих се в сумрачна стая. Отлепих с мъка клепачите си, които тежаха като бременни котки. Главата ми сякаш бе станала двойно по-голяма и болезнено настояваше, че това наистина е така. Лежах в широко легло, прозорецът показваше, че слънцето точно залязва. Над леглото се извисяваше фигура, загърната с черно наметало.

- А - зяпнах, - ти ли си?!

След това разбрах за какво става дума.

Край

51

Озовах се в широк дол и спрях. Пред мен земята бе изорана и покрита с буци и прахолях. Навсякъде имаше следи от колела, копита и ботуши. На двадесетина метра напред бяха скупчени дузина каруци, поели върху себе си земекопни инструменти, плетени кошове и дървени трупи. Внушителна купчина каменни късове украсяваше пейзажа вдясно от тях. Огромна дупка зееше срещу мен, изкопана във висока могила. Тя даваше началото на тунел.

Във вътрешността му проблясваха светлини. Жив човек не се мяркаше наоколо.

В настъпващата вечер влязох в хладните земни недра.

Мимиходом взех в ръка една от факлите, забити в земята на около десетина метра разстояние една от друга. Някой явно ги е забил, че и запалил. Всеки момент можеше да се натъкна на езути.

Подът на тунела беше добре утъпкан, стените загладени, а таванът – умело укрепен с дървени трегери и подпори. Ходех спокойно изправен. Широчко беше колкото да мине каруца. Значи имаше и друг тунел – за изхвърляне на изкопния материал.

Достигнах до по-малка дупка отляво. От тук започваше неосветен коридор, явно направен само за хора. Основният тунел завиваше наляво малко по-напред и изчезваше в несигурна тъмнина. Спрях и се зачудих какво да сторя.

Можех да продължа напред, с надеждата да не срещна многоброен враг (4).

Или да се върна назад, да изчакам благоразумно някой езут да излезе и да „побеседвам” с него относно тайните на тия тунели (14).

Хрумна ми, че мога да поема и по малкия коридор наляво, за да проверя къде ще ме отведе (11).

52

Повъртях се малко около масите, докато настойчивият поглед на един от охраната не ме мотивира да си намеря място. Тръснах се на празен стол и се оказах пред маса с няколко играчи. Тъкмо в този момент от там с кисели физиономии се надигнаха двама. Купчинките монети, останали зад тях, обясняваха мрачното им настроение. На местата си останаха добре избръснат монах в бяло расо и младеж с вид на недояла невестулка. Те придърпаха дела си от осиротялите пари и божият служител се обърна към мен:

– Минимален залог, братко?

Гласът му ясно изразяваше убеждението, че не мога да си позволя максималния. Кимнах и невестулката разхвърля картите.

Няколко раздавания по-късно монахът вече не говореше благо, а за невестулката се очертаваше наистина да си остане недоял. Първият се бе препотил и прекарваше пръсти нервно през странно подстриганата си коса. Другият пък постоянно хвърляше нервни погледи към ръкавите ми. Купчинката с монети безмилостно растеше в моята посока.

В един момент невестулката се отказа от играта – хвърли картите ядно, блъсна стола и изхвърча от избата.

– Бог днес не е в сърцето му – рече замислено отчето и ме погледна в очите.

– На тази маса той може да е единствено с теб – подхвърлих весело.

Онзи изкриви лице и погледна тъпо масата. Негов ред бе да залага. Изглежда усещаше разгрома, но не даде воля на чувствата си.

– Мургави приятелю – поде мазно. – Какво ще кажеш вместо пари, да заложа това бижу?

Той постави на масата странна фигурка: златен бухал, висок три-четири пръста.

– Само ми се търкаля из джоба – сви рамене отчето, сякаш се оправдаваше. – На теб ще ти ходи къде повече...

Настойчивостта му лекичко ме изнерви. Фигурката даваше вид, че надвишава стойността на паричния залог.

(Време +1 / КД „маса“)

Да приема ли бухала (6) или да настоявам за монетите, за които така или иначе бях дошъл (16)?

53

Дотътрих се в центъра на Амарон и бях приятно изненадан. Тук имаше от всичко – хубави къщи, бордеи, малко стражи, много минувачи – гости и

граждани. Едновременно ме лъхваха аромат на гозби и мирис на кисело вино, на пушек.

Покрай мен минаваха хубави жени с обещаващи очи, но и забързани монаси, които сякаш не искаха да признават, че са тук. Кучета (и не само) сновяха в търсене на някой захвърлен кокал. Конете преживяха мудро, забързани пред хановете. Изобщо – голям купон се вихреше в центъра. Позяпах малко, после се сетих защо съм тук. Започнах да наблюдавам.

Първоначално мислех да ограбя някой пиян гуляйджия из уличките, но една постройка ми се наби в очите. Хубава двуетажна къща. Облегнах се на олющена стена от другата страна на улицата и се направих на слънчасал.

Пред входа на къщата се бяха изпружили двама здравеняци. Те даваха вид на хора, които не умеят да четат, но прекрасно знаят как са разположени костите в човешкото тяло и къде са най-крехки. Между тях току минаваха мъже – влизаха и излизаха. Имаше всякакви, мяркаше се и по някое расо. Никой не изглеждаше беден. Нещо ме гъделичкаше да рискувам.

Дали да вляза в къщата (12), или да зарежа идеята и да си пробвам късмета според първоначалния план (23)?

54

Следвайки указанията на минавачите, бързо достигнах до кръчмата. По изражението ми амаронци разбираха, че никаква добра поличба няма да е появата ми там.

С широка крачка се запътих към вратата и яростно я блъснах. И в този ключов момент корава тояга се стовари връз главата ми (50).

55

Облегнах се на плота. Ханджията пък се дръпна назад.

– Трябва ли ти още нещо? – изграчи навъсено. Очевидно, след като е взел парите на клиента, не бе особено въодушевен да си говори с него.

– Трябват ми хора – казах тихо. – Мъже. Занимават се с откупи, нали знаеш – отвличат, тровят... такива работи.

Оня се направи, че масажира врата си.

– Работа ли си търсиш? – попита начумерено.

– Да кажем, че търся на тях.

Ханджията ме погледа миг-два изпод вежди.

– Тъмните далавери си ги правете на улицата – изтърси накрая. – И не ме занимавай. Яж, спи и утре се омитай!

Тоя рунд го писах загубен.

Дали да отделя време, за да наблюдавам и следя ханджията (3) или по-добре да се махам от тук (13)?

56

По принцип умея да се ориентирам прекрасно. Виждах къде е запад, ала загадка беше коя улица ще ме изведе не до поредния кален коптор, а в западните покрайнини на Амарон. Така че, докато хвана правилната посока из десетките еднакви и криви улици, слънцето още повече се приближи към хоризонта.

По едно време постройките оредяха, прахоляк и изпотъпкана трева се оказаха господари на крайградската линия, а отпред се очерта тъмната граница на гората.

Свечери се. Навлязох в долчинка, заобградена от хълмове. Тук даже и кучета не прибягваха.

*Ако **Време** е 5 или повече – [39](#).*

Ако е по-малко от 5 точки – [51](#).

57

Чакаше ме в мрака, досами първите постройки на Амарон. Облегнал се бе на порутена плевня – въздър мъж с огромна брада. Не се изненадах. Учителят отдавна ни бе отучил от това вредно чувство.

– Какво става, Балтар?

– Изпий това, Ринан. – Той ми подаде малко шишенце с бистра течност.

Гаврътнах го. (*Малко по-късно щях да усетя, че отново ставам чародей.*)

– Да не би *ти* ... – подех.

– Аз – изръмжа Балтар. – Обучението ти не е било прекъсвано. При чародеите то свършва само по един начин. Не си в гората, но зверове има и тук.

Кимнах, давайки си вид, че поемам от голямата мъдрост. Бях пораздразнен от факта, че Балтар е забъркал цялата тая каша, за да ми даде урок.

– Дупката в усмивката много ти отива – подхвърли учителят ми.

Забавен човек беше Балтар. Това обаче го знаеха малцина и то такива със странно чувство за хумор.

– В тая връзка – подхвърлих във въздуха едната кесия, – трябва да намерим изкусен ковач и зъбар с тънки пръсти.

– А? – озъбих се. – Как е?

Балтар изсумтя. Тъкмо бях излязъл от къщата на зъбаря. Олекнах с цяла кесия, но пък в устата ми се кипреше модерен златен зъб. Старият почти не ми липсваше.

– Да хапнем някъде – сръчка ме учителят. – Тъкмо ще го изпробваш.

– Знаеш ли – подметнах, докато вървахме по огряната от слънце амаронска улица, – една обица много би ми ходила с тоя зъб.

Балтар се извърна, поклати глава и рече:

– Индарска му работа.

Помня, че доста се смяхме.

(Епилог)

Епилог

Гаргойлът до мен аха да опъне гротескното си тяло и да се отърси от скрежта. Студено е тук – на покрива на Амаронския храм.

Разтърквам очи и се отърсвам от спомените. Онова е минало, сега е по-важното. Взирам се отново в полето пред града. По калната лента на пътя се задават конници. Опъвам гръбнак. Настройвам погледа си да пробие мъглата от дим и снежинки. Да, сред пътниците е онзи, когото очаквам. Млад монах от бедна секта. Дали щеше да ме познае след петнадесет години? Не бях се променил кой знае колко от срещата ни на амаронския пазар. Чародеите си имаме трикове за забавяне на тиранина Време.

Дали този монах щеше да надвие съдбата и да изпълни повелята на Бог? Сигурен съм, че ще опита, както съм сигурен и в чародейското си сърце. Трябва да го защитя от демоните на Амарон, дори това да ми коства всичко. Вярвам, защото така ми каза Балтар.

Какво ще се случи? Може би ще ви разкажа... ако оцелея.